

Recensie Volkskrant ★★★★★ Hulde!

Ondanks de bekende materie ontrolt 'Hulde!' van Kobra Theaterproducties zich tot een warmbloedige tragikomedie

Stapsgewijs doorloopt het stel Adam en Geesje (Bert Luppès en Carine Crutzen) de levensstadia van twee zomaar gewone mensen. *Hulde!* is een geslaagde afwisseling van komische situaties, rake observaties, en ook aangrijpende momenten.

'Hulde!' met Carine Crutzen en Bert Luppès. Beeld Annemieke van der Togt

Twee stokoude mensen duwen een kinderwagen voort, we horen het begin van Arvo Pärts *Spiegel im Spiegel*, muziek die onderhand op bijna elke crematie klinkt. Dan schakelt de voorstelling ineens terug naar de jaren vijftig, als deze twee oudjes nog jonge mensen zijn en verliefd op elkaar worden.

Stapsgewijs worden ze ouder, en doorlopen alle levensstadia van twee zo maar gewone mensen om te eindigen bij de dag waarop hun 70-jarige huwelijk wordt gevierd.

Dat is het uitgangspunt van *Hulde!*, het nieuwe toneelstuk van Peer Wittenbols dat nu wordt gespeeld door Carine Crutzen en Bert Luppès bij Kobra Theaterproducties.

Het komt allemaal bekend voor – verliefd zijn, trouwen, kinderen, vreemdgaan, sleur, ziekte, ruzies – en het is bovendien best een waagstuk om twee acteurs van jong tot oud te laten spelen. En toch ontrolt *Hulde!* zich in bijna twee uur tot een warmbloedige tragikomedie, met een afwisseling van komische situaties, rake observaties en ook aangrijpende momenten.

Het decor wordt gedomineerd door kledingrekken waarvan de acteurs af en toe iets aan- en uittrekken. Simpel maar doeltreffend hoppen ze door hun leven, herkenbaar ondersteund door een fijne soundtrack, van Fleetwood Mac via Jefferson Airplane tot Stromae. In regie van Titus Tiel Groenestege is het Luppès en Crutzen gelukt twee aanstekelijke toneelpersonages tevoorschijn te

toveren. Hij is de onrustige, beweeglijke en verbaal begaafde Adam, zij de nuchtere Geesje die met haar rake oneliners fel kan zijn, maar ook autonoom en liefdevol.

De acteurs excelleren in een psychedelische dansscène op *White Rabbit*, en in een heftige ruzie die qua tekst razend knap is, en bovendien geloofwaardig.

Aan het slot wordt de gedragen kleding in een vuilniszak gestopt en eindigt *Hulde!* zoals uiteindelijk elk leven eindigt. Er is niets bijzonders gebeurd, en toch keken wij met Adam en Geesje mee in de spiegel van hun leven. En een beetje in die van onszelf.